

день. Сега дъщеря ми Хиптия е длъжна да си избере мъжъ, който слѣдъ моята смъртъ ще стане царъ. По стария обичай, нейнъ избраникъ ще бже оня, комуто тя подаде чаша съ вино.

Всички войводи знаели царската дъщеря: тя била добра, умна и прѣкрасна. Всѣки отъ войводитѣ желаелъ да бже нейнъ мъжъ. Затова, когато Хиптия дошла въ палатката, всички отправили къмъ нея очи съ надежда и страхъ.

Но Хиптия минала покрай всички войводи. Въ жгъла на палатката седѣлъ чужденецътъ — гъркътъ Евксингъ. Нему тя подала чашата.

Ядно рѣмжене се чуло между войводитѣ-гали. Но Намнусъ казалъ:

— Не я осждайте, другари. Тя е свободна да си избере за мъжъ когото обича, такъвъ е обичаятъ въ нашата страна. Тя мисли, че гъркътъ Евксинъ е достоенъ да бже нейнъ съпругъ, — и нейната воля ще бже изпълнена. Но чужденецъ не може да бже галски царъ. — Евксинъ, ти ще се оженишъ за моята дъщеря, но царство нѣма да получишъ, а само ще ти бже подарено едно парче земя, дѣто да може на тихо

